

SNEEUW

DOOR N. V. D. VLIS

MIDDELEN over de hei liep een donkere boomenlaan.

's Winters was het daar al heel vroeg donker en veel menschen liepen er nooit.

Eenzaam kon het daar zijn en somber.

Alleen nu, op dezen kouden winterdag, nee, nu is het er niet donker. Want de heele dag is de sneeuw gevallen, geruischloos en stil. En nu in glanzende witheid de wereld schoon, onwonderlijk schoon geworden is, nu heeft het toch opgehouden te sneeuwen.

Neen, die donkere boomenlaan is niet donker meer. Het is wel avond al, maar de weg is een glinsterend wit pad geworden, met lichte vriendelijke wachters. Dat zijn de boomen!

Er zal nu wel niemand komen door dien eenzamen kouden avond. Wie zou er door zoo'n kou langs dien eenzamen stillen weg wandelen?

De boomen houden trotsch hun blinkende kronen omhoog.

Neen, nu zal er wel niemand komen.

Tóch — daarginds komen voetstappen zich drukken in die zuivere witheid.

Verwonderd buigen de boomen zich voorover.

Twee kinderen — samen in de sneeuw.

Net alsof die mooie witte wereld alleen maar voor hen gemaakt was.

Twee kinderen, twee zusjes.

De oudste is een jong meisje al: beschermend houdt ze haar arm om het kleintje heen-geslagen.

Waar gaan ze heen langs dezen verlaten weg? Zachtjes en voorzichtig drukken vier voeten zich in de sneeuw, trekken zich weer omhoog, zakken weer in de sneeuw.

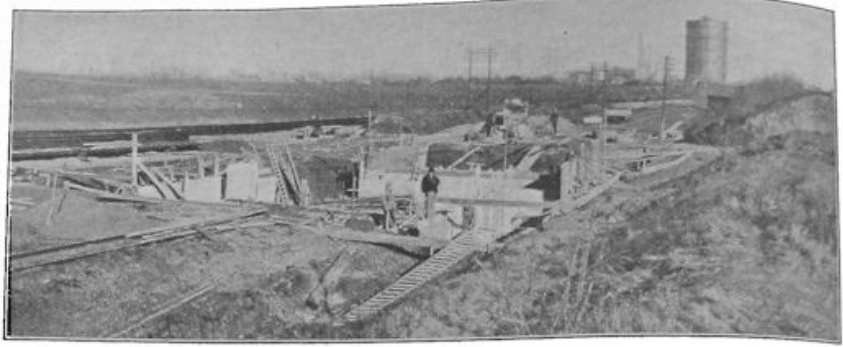
En op de maat van hun voeten bewegen de boomen hun takken op en neer — op en neer —

„Wat is het mooi buiten”, denkt het meisje, „wat stil en wit.”

Ziet dat meisje, waar een ander niet op let?

En moet zij ook leeren gelukkig te zijn in den moeilijken strijd van het leven? —

„Wat zuiver en mooi. — Zou dit geluk zijn, hier te loopen waar alles zoo mooi en heerlijk is? Maar morgen komen immers de

De ondergrondsche spoorbrug van de lijn Nuth—Staatsmijn „Maurits”, loopende onder den Rijksweg ter hoogte der p.m. Beek (L.), is thans klaar gekomen.

menschen weer en die doen als wij, die trappen er op en maken het leelijk.”

Dan schrikt ze en staat stil: „Loopt ze dan nu dit mooie, gelukkige, leelijk te maken, te vertrappen?”

Heeft ze dat misschien al dikwijls gedaan? Thuis en op school en overal?

Heeft ze misschien al honderd maal al het mooie, dat God haar gaf, vergeten, leelijk gemaakt, vertrappt?”

„Maar dat is toch zonde?”

Loop maar verder, meisje, wist je nog niet wat een zondig hart wij allemaal hebben? Stil staat het kind, een donkere vlek op de witheid van dien weg — —

Wist je niet, dat we allemaal zoo'n donkere vlek zijn, ook de menschen die denken, wonder wat te kunnen. —

Wist je niet, dat we zonder God leelijk en donker zijn?

Maar als je bidt — —

Stil staat het meisje en ziet omhoog. Er zijn maar enkele sterren boven haar — vier, vijf misschien.

Meer heb je ook niet nodig. Je hebt maar zooveel nodig als God je geeft. —

Toen bad het meisje: „Heere maak Gij weer goed, wat ik leelijk gemaakt en vertrap heb. Laat me het mooie zien, Heere, en het ook bewaren.”

„Is dit wel bidden”, denkt het meisje. „Zoo maar op een weg buiten, zonder mijn oogen dicht te doen?”

Dan nestelt zich een handje in haar hand. „Ik ben haast heelemaal niet bang, Line!”

„Lief, klein ding, was ik jou heelemaal vergeten? Natuurlijk ben je niet bang, waarvoor zou je bang zijn?”

„Ja, maar Line, de boomen zijn wel erg boos op me, geloof je niet, ze schudden zoo met hun takken!” —

„Nee hoor, ze zijn niet boos, ze moeten haast lachen, omdat wij hier zoo samen loopen.”

„Maar wij lachen niet, is 't wel, Line, om moeder niet, hè?”

„Nee, kleintje, nu kunnen we geen pret maken, maar moeder wordt weer gauw beter, hoor!”

„Weet je dat, Line?”

„Bid er maar om, zusje.”

„Ja” — —

„Line, toen het vanmorgen sneeuwde, heb ik naar de lucht gekeken en toen zag de sneeuw er grijs uit en op den grond is ze wit, hoe komt dat?”

Het meisje denkt even na en zegt dan: „De grond is erg donker en dan zie je goed, hoe wit de sneeuw is, omdat het zoo afsteekt, begrijp je wel?”

„Ja”, denkt ze, „de wereld en de menschen

zijn donker, als er iets moois gebeurt, dan moet dat wel opvallen.

Het licht, dat God laat schijnen op de aarde moét je wel zien. —

Iedereen moet het zien, ook al zeggen veel menschen van niet. —

„Nu zijn we er, hè Line?”

„Ja, hoor.”

„Ik ben hier wel bang”, zegt het kleine ding als ze in de groote breede gang van het Ziekenhuis staan, „zij niet?”

„Nee”, glimlachte het meisje. „we zijn dadelijk bij moeder.”

En dan enkele oogenblikken later een groote zaal met witte bedden. — En moeder in één van die bedden! —

„Moeder”, troost het kleintje, „u wordt gauw weer beter. Line zegt het!”

Met rustige stem vertelt Line van thuis: „Het gaat wel goed, moeder.”

Maar als de Zuster komt zeggen, dat de tijd om is, buigt Line plotseling haar hoofd dicht over moeder heen en zegt zacht: „Ik zal zóó blij zijn als u terug is, moeder!”

Dan gaan ze, hand in hand!

Binnen in de groote zaal ligt moeder en ze glimlacht: „Ik zal zóó blij zijn als u terug is, moeder!” — —

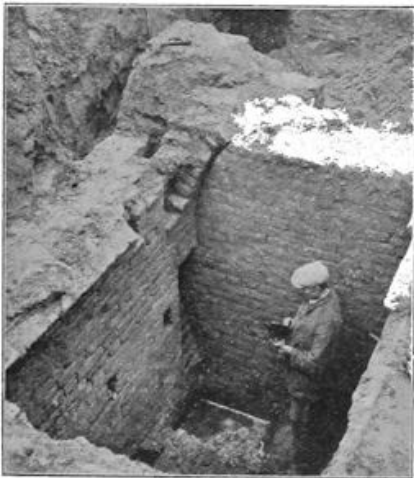
In de eenzame boomenlaan bewegen de boomen hun takken op en neer — — op en neer. — —

Twee meisjes, twee zusjes loopen den weg van het stadje naar afgelegen huis.

„O, Line”, juicht het kleintje, al onze leelijke voetstappen zijn weg, zie je wel? Het heeft weer gesneeuwd!”

De oogen van het oudste meisje zoeken den hemel — en ze fluistert:

„Ik dank U, Heere!”

Bij de opgravingen van het klooster Monnikenhuisen te Arnhem, werd een wijnkelder blootgelegd.

Een studeerkamerhoekje in het dezer dagen geopende nieuwe Studentenhuis te Utrecht.